

Velkomsttale ved FOA's ordinære kongres mandag den 4. oktober 2004

Af næstformand Margit Vognsen, FOA

Så gik der 4 år.

Denne gang er der sket noget. Der har været bevægelse i landskabet. Ikke kun i FOA, men også i Danmark og resten af verden.

Vi har fået ny forbundsformand – en Dennis, som har sat FOA på den offentlige dagsorden. Det er vi glade for.

Vi fik Dennis i stedet for Poul.

På Christiansborg afløste Anders en anden Poul. Det er vi kede af. Anders sidder sådan lidt på skødet af Pia. Det er vi meget kede af.

Vi vedtog planerne for et Nyt LO.

Vi skar båndene mellem fagbevægelsen og Socialdemokratiet over efter mere end 100 års samhørighed.

Vi ser, hvordan KAD – verdens eneste kvindeforbund – er i færd med at lukke og slukke til fordel for mændene i SID og fremtidens 3F, mens vi selv bejler til andre – herunder især PMF.

Vi sad i hovedbestyrelseslokalet og hørte den 11. september 2001, at USA nu befandt sig i krig, mens tvillingetårnene på Manhattan sank i grus.

Vi vidste dengang ikke, at terrorisme ville blive en del af vores verdensbillede.

Vi ser, hvordan fattigdom og undertrykkelse stadig hærger i den 3. verden.

Vi fik et snævert forlig omkring en strukturreform, som vil fremme udlicitering og privatisering helt i tråd med Anders Fogh's minimalstat.

Vi fik en velfærdskommission, der som et andet figenblad skal berede nye borgerlige ændringer af velfærdssamfundet.

Vi vidste dog, at vi i oktober 2004 skulle holde kongres i FOA.

Enhver ved at en cykel, der står stille, har let ved at vælte. Især når det blæser kraftigt.

Vi er her for at trodse den kraftige blæst og få gang i pedalerne.

Vi er her kort sagt for at sætte "FOA i bevægelse".

Det er faldet i min lod at byde velkommen her ved åbningen af FOAs 3. ordinære kongres.

Det gør jeg med glæde og stolthed.

Velkommen til vore gæster, politiske såvel som faglige og andre.

Velkommen til tidligere kolleger og til vores æresmedlem.

Velkommen til repræsentanter for vore forskellige arbejdsgivere, som for fleres vedkommende har nok at se til i disse strukturtider.

Velkommen til vore faglige kammerater og kolleger fra de øvrige nordiske forbund.

Velkommen til vore mange medarbejdere, som har ydet en stor indsats i kongresperioden,

Velkommen til pressen.

Velkommen – sidst men ikke mindst - til de mange delegerede i salen og til de mange øvrige medlemmer, som har fundet vej til kongressen.

Der er også nogle, som ikke længere er her.

Vi har i den forløbne kongresperiode mistet kammerater og venner, som har været med til at gøre et stykke arbejde for FOA og for fagbevægelsen.

Dem vil jeg godt bede jer om at være med til at mindes i stilhed - ved at vi rejser os.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Tak!

Det er næppe nogen hemmelighed, at det er sidste gang, jeg står her som næstformand. På torsdag er det slut.

Så tager en anden over.

Det er 12 år siden, jeg holdt åbningstalen ved FOAs stiftelse i december 1992.

Når man står ved den slags skillelinier i livet, så kommer man til at tænke over tingene. Jeg har tænkt en del over, hvad det egentlig er, jeg har arbejdet for i alle de år. Og hvad jeg tror det er, vi alle sammen arbejder for i FOA.

Det siges, at ens værste fjender er ens gamle taler.

Sådan føler jeg det ikke.

I min tale dengang sagde jeg bl.a.:

”Vi kan, hvis vi vil, sætte dagsordenen for hele udviklingen inden for den offentlige sektor – vel at mærke hvis vi ellers gør vores arbejde godt nok”.

Vi har været med til at sætte dagsordenen for udviklingen inden for den offentlige sektor, men vi kan gøre det endnu bedre.

Vi lever i et velfærdssamfund, hvor vore medlemmer daglig skaber velfærd.

Vi har nu brug for, at der bliver skabt et nyt offentligt velfærdsdesign, som fortæller fremtidens brugere, hvad de kan forvente sig af velfærdssamfundet. Hvilke forventninger de kan have til deres velfærd, og hvad krav velfærdssamfundet kan stille til dem som borgere.

Jeg kan sagtens forestille mig en fremtid, hvor hjemmehjælp er luksus. Luksus i den forstand, at der kun vil være få ansatte, som vil arbejde indenfor hjemmeplejen, da pengene er langt større andre steder.

Jeg kan se sygehusene for mig som nogle få store fabrikker, hvor alt foregår nærmest på samlebånd, og hvor man næsten ryger ind og ud fra dag til dag med et nyt hjerte, mens sygdomme med ondt i livet ikke længere bliver behandlet.

Jeg vil minde om, at de velfærdsydelse, som vore medlemmer leverer, ikke kan flyttes til Indien eller Kina, medmindre der måske er tale om vagtlægecentralen eller fremstillingen af f.eks. høreapparater eller tandproteser.

Nærhed og omsorg kræver, at man er til stede.

Hvor bliver fagbevægelsen – både den traditionelle og den nyere – af i denne udvikling.

Bliver der overhovedet behov og brug for en fagbevægelse.

Tænk – det tror jeg virkelig, der bliver og det mere end nogensinde.

Det vil til gengæld kræve en lang større omstilling end de småtterier, vi indtil videre har været vidne til.

Der må ryddes pladser i LO's Daglige Ledelse til kvinderne, hvis LO fortsat vil have en berettigelse og ikke blot være drengenes legeplads.

Mændene står for fald i fremtidens velfærdssamfund. Ikke fordi de er mænd, men fordi der skal være plads til begge køn.

FOA vil fremover kræve sin andel.

Der vil fortsat være brug for en fagbevægelse. De nye samfundsmønstre, som vil danne grundlaget for det fremtidige velfærdssamfund, vil bl.a. være baseret på konflikter mellem en privat foretagsomhed og en stramt styret offentlig sektor.

Jeg skal ikke dvæle meget længere ved disse betragtninger.

Det kan være, at udviklingen går helt andre veje – hvem ved.

Jeg vil i hvert fald tillade mig at være optimist.

Jeg tror på, at vi kan forandre, hvis vi vil.

Jeg tror, vi skal skabe en større forståelse for vigtigheden af det, vores medlemmer kan.

Jeg tror på, at fagbevægelsen fortsat kan gøre en forskel.

Vi skal på denne kongres vise, hvordan et nyt, moderne forbund i pagt med tiden og sine medlemmer kan tilbyde den tryghed og den service, som man har brug for som medlem.

Derfor skal vi bl.a. drøfte og vedtage vores oplæg til "FOA i bevægelse".

Et oplæg som lægger op til faglighed og tryghed.

Et oplæg hvor vi sætter vore medlemmer i centrum.

Hvor vi forpligter os over for dem ved at give dem en række løfter.

Vi skal på denne kongres alle være med til at trække stregerne op for den fremtidige udvikling, for FOA's placering i forhold til velfærdsudviklingen og for FOA's fremtidige faglige placering.

Der er ikke tale om nogen lette valg.

Det tror jeg alle i denne sal godt er klar over inderst inde.

Vi stod overfor en række beslutninger, da vi dannede FOA for 12 år siden.

Dengang viste vi mod.

Nu kalder en strukturreform, en udvikling i samfundet i forhold til fagbevægelsen, vore medlemmer og mulige medlemmer på nye beslutninger.

Derfor skal vi være modige og træffe de nødvendige beslutninger.

Foreløbig må det vist være meget passende at ønske hinanden en god kongres.

Med disse ord vil jeg endnu en gang godt byde velkommen og erklærer hermed kongressen for åbnet.

oooooooooooooooooooooooooooo

Tilbage står blot, at få valgt nogle dirigenter, som vil forestå godkendelsen af forretningsordenen for kongressen og i øvrigt lede kongressens forhandlinger.
Som dirigenter foreslå jeg på hovedbestyrelsens vegne:

Chefkonsulent Ettie Petersen – FOA og
Forbundssekretær Ebbe Jacobsen, PMF.

Jeg håber, at forsamlingen kan godkende dette.